

ten spuch wot křchwě a šchělow še mińo, a ta jama šcheje žaťosczi jo sašej rowna žłoweznem bydleńu. Dawki pschidu nutsch, šchulaťowu kateder služu město hoťata, a tať jo to třebńejšche pschigotowane. Šsobotu ženu žišchi wot jadnog domu k drugemu a woťaju šchuder: „witsche jo namšcha w šchuli!“

A woni pschidu, s kopizami pschidu. Šaden glěda s požiwanim na drugego, kaž jano po šmirtnej tšchachosche še štašch možo. „Ty teke hyschczi žywy? ty teke how?“ tať še pšchafcha přeći a podlu. Še kšami spiwamy: „Wen s nuse k tebe woťam še!“ Nam jo, ab kšeli hutšchoby rosťozysch! We wšchyněj tšchachosche, we šmirtnej štyšnosćzi pscheze Bože smilne hoplewańe! Tež te twaržejšche hutšchoby běchu žinša měke a žěťowne. Ša pťatťowach: Kńěžo, twoja dobřota žyni, až s nami końž ņejo. Šokłanajšcho še, to jo Bog na ņebju, kěňž sašej raš s tymi ludami pońeda; won je wošuju ako plowy a ņeglěda na wošobu! Won jo naš chyschik do dťymi a jo naš sašej huschegnuť, až my we hogńezej a wodnej nusy, we mrěťwe a gťodu sginuli ņejšmy. Ša byž jan šchicho, dušcha, Bože drogi šu žiwne, ale dušcham štrowe.

To žysćeńe bitwischcža.

My mušymy hyschczi raš wen do pola. Šam jo juž wele hurumowane. Šož droge běšcho, ako nowe šchťorně, šukńa, šlobrane a šťoschane epauletty, šegeriki, tež mťoga kšchuta myschynka — a tať mťoga druga wěž jo dawno kšchidli křydnuta a hulescheta. Ale weto